

COM UNA FLOR GEGANT, FLOREIX UN TEMPLE...“

Vaig viure la dedicació de la Sagrada Família recordant versos de Maragall (el meu poeta preferit), de l' "Oda nova a Barcelona", alguns: "A la part de llevant, místic exemple,/ com una flor gegant floreix un temple/ meravellat d'haver nascut aquí,/ entremig d'una gent tan sorruda i dolenta,/ que se'n riu i flestoma i es baralla i s'esventa,/ contra tot lo humà i lo diví./ Mes, en mig la misèria i la ràbia i fumera,/ el temple (tant se val) s'alça i prospera/ esperant uns fidels que han de venir". Escrit el 1909, amb versos durs per als habitants d'aquell barri, no vàlids avui: hi he viscut anys, com a rector d'una parròquia veïna, i res de gent sorruda i dolenta... El 1909, barri obrer, marginal, en la Barcelona burgesa, que creixia, al dessota, en el ric eixample... El nostre, només encara, grups dispersos de cases pobres, entre camps... Maragall escriu amb el cor encogit poc abans de la "Setmana Tràgica" en una Barcelona plena de conflictes socials que arribaran a la crema d'esglésies i convents. Després, en un altre to, ens deixarà la mesura del seu humanisme de profund cristià, recordem: "L'església cremada" i "La ciutat del perdó".

Però, tot té el seu agredolç, també la visita papal (i passo de comentaris del gest litúrgic i digne d'unes monges preparant l'altar, no fent neteja... I sí que cal remarcar, amb accent: la meravella de la nau ja coberta, el bosc de pedra que Gudí somiava, "els arbres i tota la natura, són el meu model", la insuperable retransmissió de TV3, dirigida per la santcugatena Mònica Terribas, la participada litúrgia enriquida amb les nostres millors corals, l'estimable presència del català, l'esforç del papa per expressar-hi, l'entrançable visita al Nen Déu amb pares i infants discapacitats... Llàstima, d'algunes afirmacions excessivament contundents...

Per als creients el bisbe de Roma és el germà gran que ens presideix en la caritat i confirma en la fe, amb dret a oferir-la, sense imposicions, a tothom. La societat civil té el seu propi terreny, que cal respectar, podent-ne discrepar! Poc matissada la comparança entre l'Espanya dels anys trenta i l'actual: secularització galopant? Sí, però amb causes ben diverses, a les que hi podem sumar l'actitud de la jerarquia sovint agressiva -no la de casa nostra!- les tertúlies nefastes de la COPE... Enyorem bisbes aptes per a una nova transició, de la talla d'un Tarancón o d'un Jubany...

I el cost de tot plegat? Excessiu! Calia tant de control i tanta policia? Asseguren que, més que enlloc! Per què? Els riscos creixen? Llavors -agraint tot el viscut:- no hauríem de plantejar-nos: Germà Benet XVI, mentre se t'hagi de rebre com a cap d'estat i no se simplifiqui l'estructura eclesiàstica: ¿no seria assenyat aturar aquesta mena de viatges? Després: en podríem tornar a parlar...

Mn. Pere Vivó

Publicat al "Diari de Sant Cugat" el 19.11.2010